

LA LLEGENDA DEL POBLE DE CALDES DE MALAVELLA

La mala vella de Caldes

La població de Caldes de Malavella és molt antiga. Els romans ja aprofitaven les seves fonts termals per afecies curatius. Ho proven unes restes d'unes termes romanes que s'hi han descobert en les quals es pot veure perfectament l'emplecament d'una piscina i d'unes banyeres fetes de la manera romana. Aquestes ruïnes es troben ara dins l'establiment on s'embotella l'aigua anomenada «Imperial».

Avui aquesta població és bastant gran i bonica. Te formosíssims balnearis que li han donat molta fama i li han volgut el títol de Vichí Català; però el seu veritable nom és Caldes de Malavella.

L'origen d'aquest nom l'explica una antiga llegenda. Diu que unes quantes centúries entrera, quan els senyors feudals eren amos de vida i hisendes en els pobles on ells senyorejaven, hi avia en aquest lloc un castell alterós que pertanyia a una senyora noble i molt

rica, però vella i extemament dolenta.

Aquella vella capriciosa i malvada es feia servir tots els dies el cor d'un infant. Per tal d'obtenir-lo encarregava als seus criats que anessin a cercar un nen i li treguessin el cor, i si algun servent tornava sense el cor d'infant que ella esperava el feia penjar a la força del castell sense escoltar raons. Com que la gent del poble ja ho sabia, en veure un servent del castell amagaven a corre cuita totes les criatures.

Entre els criats n'hi avia un que es deia Maurici, que tenia el cor molt bo i era incapaç de fer mal a ningú. Però un dia li toca el torn, i la vella malvada el crida a la seva cambra i li digué:

—Maurici, tu ets fidel i obedient i ja saps que tens el deure de fer-me que jo mando. Doncs bé, demà a trenc d'alba sortiràs a seguir el terme i cercaràs l'infantó més sa i grassonet que hi hagi. L'ociràs

i li trauras el cor, el qual donaràs al cuiner perquè el cogui, i quan esteri cuit me'l serviràs a taula tu mateix. Si n'ho compleixes ja saps que la força està preparada.

Al pobre Maurici se li glaça la sang a les venes. Queda fet una estàtua sense esma de bellugar-se ni de dir una sola paraula, fins que la vella l'esfori amb acoets r-ots:

—Ves, i guarda't bé de dir l'en-carrec que t'he fet.

Maurici, que no sabia de fer crims, no podia treure's del cap l'enorme compromís que li hi avia caigut sobre la consciència. Però pas a passar la nit amb el cor com s'atensava la matinada. Rumia en pinyol, mes esglaiat com mes i autillment mentres va poder i després plora i es revolca desesperadament, fins que l'alba li recorda que havia d'aixecarse. Llavors atuit mig foll, zigzague-

iant embriac de mal somni n'ana cap a una sureda. Tardant esma-perdut no va trigar gaire a trobar dos infants rossos i grassons, com mal n'hagues vistos que jugaven fem pilotes de terra i plantent tronquets completament oblidats de tota mena de perills.

Contemplant aquella sante innocència Maurici malei el seu d'esti. El crim se li aprengué em aquells moments molt mes horrible i repugnant. Es va sentir completament defallit, sense forces per a complir l'esgarrafós encàrrec que el feia. Es deixà caure a terra llurad sense esperança a la fatalitat. Veï la mort proxima, però la trobava més dolça que no pas la realització. Disposat estava a morir quan se li acudí una idea deslliuradora. Cercaria un gos, el matria, li trauria el cor i li portaria a la vella. I dit i fet: Trobàrun gos desseguida, li treuria el cor i se n'ana cap al castell.

La vella perversa quan va veure el cor tot calent, quasi batent, va restar molt contenta i esperà amb delit l'hora de dinar.

Arribada aquesta hora, el pobre Maurici, determinant a fer el cort fort, porta el menjjar a taula, en una platera d'argent. La vella es fregava les mans de goig i passió salivava li amarava la llengua. Clavet al cor la forquilla, agafé el gabinet, en tallà un tros i se'l ficà a la boca.

Haguéssiu vist llavors la ganyota cruel que es pinta al seu rostre. Com si totes les furies li surtissin pels llavis digué amb veu desentona-da:

—Això no és cor de nen!

I Maurici respongué amb tot l'aplom:

—Senyora, és la fortor del crim que li donà mal gust.

—Desvergonyit! —crià ella feta una fura—. Veniu, veniu, pengeu-lo! Turmenteu-lo sense pietat!

Però quan els criats hi acudiran la trobare presa d'una tremolor que no li va parar fins quiet, aviat va morir.

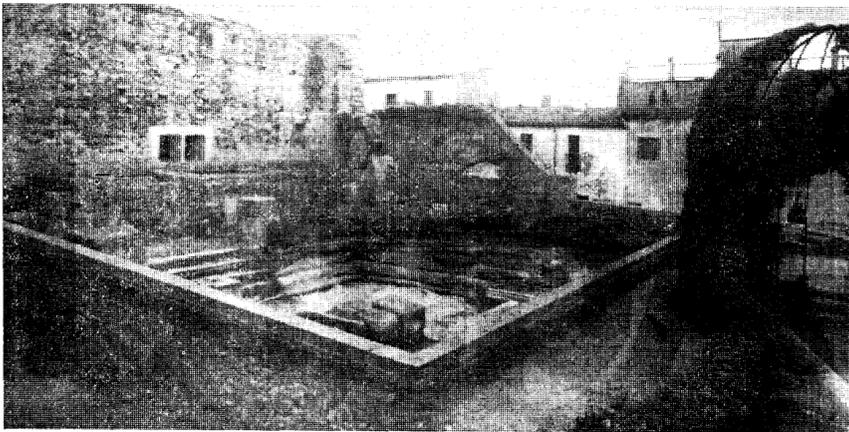
I d'aquella mala legenda, i mala vella, prengué el nom la població. Però es clar es solument una llegenda i mitg cuento.

La Danza Catalana

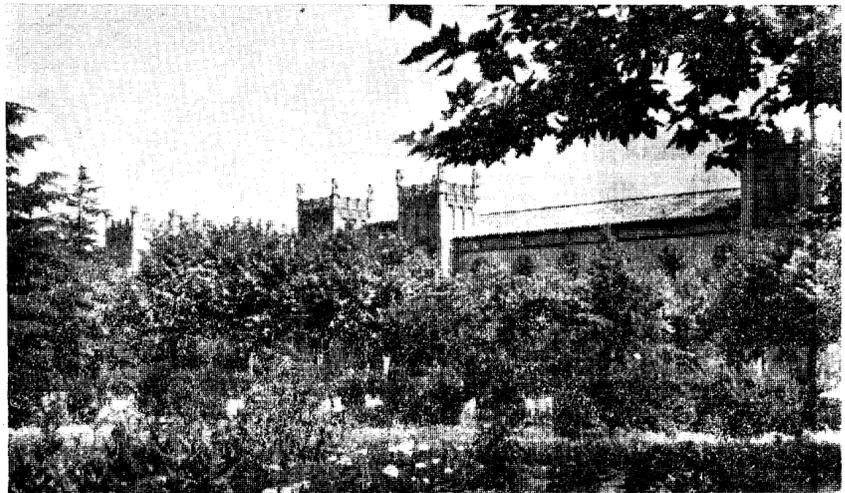
Sardana f. Danza de corro tradicional de Catalunya. Rel. Deriv. Sardanista, ballador de sardanas. De mirar ustedes algún diccionario de la lengua Española y tener la curiosidad de indagar en la letra «S» y encontrar la palabra Sardana, lo que la define es el encabezamiento de este comentario. Naturalmente a nosotros los catalanes no sabe a poco, pero de seguro que si cualquier español y

El hecho que en Grecia se bailasen diferentes danzas haciendo corro y de modo también se diesen las manos, no es prenda demostrable que la Sardana provenga de la antigua y gloriosa Grecia. Pero por el supuesto que lo fuere, no sea ello motivo para hacernos sentir menos orgullosos, puesto que todas las clásicas invenciones de aquel pueblo han hecho siempre muy digno lo que ha estado bajo su in-

bir. ¿Añoramos el pasado? ¿Añoramos tiempos mejores?, o quizá añoramos estar satisfechos de nosotros mismos. ¿Añoramos estar muy satisfechos de nuestra tierra? ¿Añoramos ser dignos de nuestra propia historia? ¿Añoramos que nuestra tierra esté contenta de nosotros? ¿Añoramos nuestros ideales de unidad? ¿Añoramos, añoramos y añoramos. Y esta misma añoranza hace que la música de la

Un año más, todos a Caldas

Durante 26 años sin interrupción, Caldas de Malavella ha sido marco del Gran Aplec de la Sardana, de nuestra provincia. El Aplec decano de nuestras comarcas, el Aplec que marca la pauta y lleva la antorcha de la continuidad y la tradición de nuestra danza, reuniendo en su peculiar acogida a los más exigentes de nuestra forma de ser y a los que con su juventud harán perpetua la Danza más bella de todas las danzas que se hacen y deshacen. En las fotos apreciamos el maravilloso marco donde tanto tiempo se lleva celebrando este gran Aplec, el parque Vichí Catalán. Y las grandes cantidades de «balladors» que cada año abarrotan el recinto, que esperamos y deseamos que en el presente quede abarrotado también.

facilidades

En la compra de una máquina, la elección adecuada y la forma de pago son fundamentales. Un estudio de cada caso es necesario. Nuestros delegados de ventas son expertos en quienes puede confiar. Ellos saben que nuestras posibilidades de adaptación a las necesidades del cliente son muchas y siempre encuentran la fórmula más adecuada para cada caso.

¡CONSULTENOS, SIEMPRE TENEMOS SOLUCIONES!

Finanzauto
Y SERVICIOS, S. A.

Avda. Meridiana, 16-Tel. 309 91 50
BARCELONA-5

"trate con profesionales"